

Rigsdagstidende.

1856. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 52.

Syvende Session.

23de Møde.

Tirsdagen den 8te Januar.

(Fortsat.)

Jusitsministeren (fortsat): Domstolene have hidtil alene gaaet efter Analogier, og det er kun for at faae en Lovbestemt Straf for disse Forseelser, at Lovforslaget er fremkommet. Der staaer heller ikke i Lovens Titel, at den handler om Dyrplageri, men der staaer, at den handler om „Straf“ for Dyrplageri. Thi, jeg gjentager det, det, som mangler, i Lovgivningen er ikke en Bestemmelse om, at kunne drage Borgerne til Ansvar for grusom, oprørende og raa Behandling af Dyrene, thi den Berettigelse have Domstolene og vedkommende Politimester, men det, der mangler, er Straffen for Dyrplageri. Det er altsaa slet ikke nogen nye Forbrydelse, der skabes ved denne Lov, thi Dyrplagerie har meget længe været kjendt i vor Lovgivning og meget længe været gjort til Gjensland for retlig Forsølgning her i Landet. — Naar den ærede Folkethingmand yttrede, at man, naar en saadan Lov udkom, da ogsaa kunde tænke sig en Lov for Mennekeplageri, saa skal jeg dertil bemærke, at en saadan Lov allerede eksisterer. Frdn. af 4de Decbr. 1833 handler om Bøder for Slagsmaal og andre Voldsgjerninger, som det ene Menneke kan tilføie det andet, og indeholder meget omstændelige, meget høie Straffe derfor, efter min Mening højere Straffe, end det egentligt er hensigtsmæssigt og billigt at anvende, idet der er sat offentligt Arbejde som Straf for endogsaa mindre betydelig Skade, man paa den Maade tilføier sine Medmenesker. Det forekommer mig, efter hvad jeg saa-

ledes har yttret, at der aldeles ikke er Grund til at lade Lovforslaget falde.

Grundtvig: Ja, enten forstod jeg slet ikke den høitærede Minister, eller han har ikke forstaaet mig, og derfor nytter det vistnok ikke videre at fortsætte denne Samtale. Naar f. Ex. han talte nu sidst om Mennekeplageri, at det var Noget, som der ikke behøvede at komme en Lov ud om, for det var der allerede, saa har den høitærede Minister slet ikke forstaaet mig, da jeg jo paa ingen Maade har sagt eller kunde tænke, at der ikke var nogen Lov for Slagsmaal og alt saadant videre, men kun, at det vilde være galt nok, hvis vi havde en Lov mod Mennekeplageri, uden at det var bestemt, hvad derved skulde forstaaes, saa det var ti gange værre med den ubestemte Lov om Dyrplageri, og denne min Indvending har den høitærede Minister paa ingen Maade besvaret. Derimod sagde han rigtignok nu, at Begrebet Dyrplageri var aldeles bekjendt; men han siger jo selv i Motiverne, at der ikke kan gives nogen practisk brugbar Definition om hvad det egentlig er, men maa overlades til Domstolene at bestemme det. Ministeren sagde ogsaa, at Dyrplageri har længe hos os været en Forbrydelse eller Forseelse — hvad man vil, men Forbrydelse maa det vel være, naar det kan belægges med Bånd- og Brødstraf — og at det her kun gjaldt om, at Straffen kunde blive bestemt, for at Domstolene ikke handle vilkaarligt; men Ministeren siger jo dog selv i Motiverne, at han vil give Loven, fordi Domstolene virkelig i den sidste Tid ikke have villet fælde Dom over de saakaldte Forbrydere, og da Domstolene maae være bedst kjendt med Loven, saa maa jeg slutte, det kommer af, at der ikke har været nogen Lov derfor. Der maa altsaa vel ikke have været